

(אר"ג דתנן אמר רבי יצחק, מאי דכתיב, (ירמיה ט') על ההרים אשא כבי ונהי. אלא, אלין אינון מוריא רמא דעלמין. ומאן אינון מוריא רמא, אינון, כגי ציון הקרים המסלאים בפז) **והשתא הוּו נחתין בגלותא, בריחיא על קדליהון וידיהון מהדקן לאחורא. וכד (הוּו עאלו) בגלותא בבבל, חשיבו דהא לית להו קיומא לעלמין, דהא קדשא בריף הוא שביק לון, ולא ישגח בהון לעלמין.**

ותנינן, אמר רבי שמעון, בההיא שעתא קרא קדשא בריף הוא לכל פמליא דיליה, וכל רתיכין קדישין, וכל חיליה ומשרייתיה, ורב רבנוי, וכל חילא דשמיא, ואמר לון, מה אתון עבדין הכא, ומה כגי רחימאי בגלותא דבבל, ואתון הכא, קומו חותו כלכון לבבל, ואנא עמכון. הדא הוא דכתיב, (ישעיה מ"ג) פה אמר ה' למענכם שלחתי בבלה וגו'. למענכם שלחתי בבלה, דא קדשא בריף הוא. והורדתי בריחים פולם, אלין פל רתיכין ומשריין עלאין.

בר נחתו לבבל, אתפתחו שמיא, ושראת רוח נבואה קדישא על יחזקאל, וחמא כל מה דחמא, ואמר לון לישראל, הא מאריכון הכא, וכל חילי שמיא ורתיכוני, דאתו למידר ביניכון. לא הימנוהו, עד דאצטריף לגלאה כל מה דחמא, וארא כף, וארא כף. ואי גלי יתיר, מה דגלי כלא אצטריף. פיון דחמו ישראל כף, חדו. וכד שמעו מלין מפומיה דיחזקאל, לא חיישו על גלותהון פלל, דהא ידעו דקודשא בריף הוא לא שביק לון. וכל מה דגלי ברשותא גלי.

(ושנינו, אמר רבי יצחק, מהו שכתוב (ירמיה ט') על ההרים אשא כבי ונהי? אלא אלה הם הרים רמים של העולמים. ומי הם אותם הרים רמים? אלו בני ציון הקרים המסלאים בפז.) ועכשו היו יורדים לגלות עם רחים על צוארם, וידיהם מהדקות לאחור. וכאשר (נכנסו) לגלות בבבל, חשבו שאין להם קיום לעולמים, שהרי הקדוש ברוף הוא עזב אותם, ולא ישגיח בהם לעולמים.

ושנינו, אמר רבי שמעון, באותה שעה קרא הקדוש ברוף הוא לכל הפמליא שלו, וכל המרכבות הקדושות, וכל חילותיו ומחנותיו וגדוליו וכל חיל השמים, ואמר להם: מה אתם עושים כאן? ומה בני אהובי בגלות בבבל, ואתם כאן? קומו רדו כלכם לבבל, ואני עמכם. זהו שכתוב (ישעיה מג) כה אמר ה' למענכם שלחתי בבלה וגו'. למענכם שלחתי בבלה - זה הקדוש ברוף הוא. והורדתי בריחים פלם - אלה פל המרכבות והמחנות העליונים, בשירדו לבבל, נפתחו השמים, ושרתה נבואה קדושה על יחזקאל, וראה כל מה שראה, ואמר להם לישראל: הרי אדונכם כאן, וכל חילות השמים ומרכבותיו שבאו לדור ביניכם. לא האמינו לו, עד שהצטרף לגלות כל מה שראה, וארא כף, וארא כף. ואם גלה יותר - פל מה שגלה הצרף. פיון שראו כף ישראל, שמחו. וכשמעו דברים מפי יחזקאל, לא חששו על גלותם פלל, שהרי ידעו שהקדוש ברוף הוא לא עזב אותם, וכל מה שגלה - גלה ברשות.